

S Tali je spousta věcí jinak. Vlastně asi všechny ☹ . Takže se není čemu divit, že se to týká i dovolený. Nikdy jsme nejezdili opakovaně za sebou na jedno a to samý místo. Ale ty Novohradky!! Máme to tam rádi, mají nás tam rádi a je to i místo, kde to je s Tali takový bezpečný. Takže?

No jasně, takže i ta letošní letní dovolená je o Novohradkách. Je jen otázkou, jaká bude tentokrát ☹ Sobota je odjezdový den a protože není proč spěchat vyjíždíme před obědem. Cestou se zastavíme u té samý pumpy, kde jsme stavěli minule a hele tomu nebudete věřit, mohla tam být na volno. Chovala se jako naprosto normální a civilizovanej péf. To mi událo velkou radost, to mi věřte. Cesta byla díky teplu kapek úmorná, a tak jsme do cíle dojeli trochu vařený. Ještě než jsme zastavili U dubu, stavili jsme se za Budějkama na oběd v místní pizzerii. Výýýborný pizerii. A zase oproti minule máme dva vzorný pesany, který se slušně chovají a nevyrábí nepřístojnosti. Ehm, tu převrženou židli Tali odpustím, chtěla prostě jít za klukama. Chovali se oba tak suprově, že si zasloužili i obědový desátek, aneb podělila jsem se s nima o výbornej steak. Ještě než jsme definitivně zastavili, vypustili jsme ohařiska na louce kousek od penzionu, ať se můžou proběhnout. I tady změna. Pobíhali kolem nás psi dva. A nemuselo se furt dozorovat a přivolávat. Pak se jen řeklo, že se jede a oba nastoupili. Tak, prostě normálně. Chápejte NORMÁLNĚ.

U penzionu se vystoupilo a nenastal žádný brajgl jako minule. Prostě se hezky bylo a vítalo. Aniž by u toho někdo umřel :D. Pokoj máme stejný jako vždycky, takže to už oba znají a nakráčí tam jako domů. vybalíme nejnutenější a jdeme si dát něco dobrýho na přivítanou. Protože jsem z toho cestování a vedra uvařená, vydáme se pak na krátkou procházku lesem podél říčky. Procházka spočívá především v pobytu v říčce. Vítaný ochlazení pro nás všechny. Rumíčkoví se cákaj gejzíry a on si výskokuje, Tali si užívá brodění se a studia různýho vodního zvířectva. Uprostřed řádění nám na chvíli přijde dělat společnost vižlí dáma, která dá oběma důrazně najevo, že o jejich pozornost ani moc nestojí. Zatímco Rumíček pochopí obratem, Tali se s tím nehodlá smířit. Páč pro ni NE! neznamená ne, ale spíš tak jako Možná..... Ale i vižla umí ukázat zoubky ☹ . Tak nakonec i tupo jako Tupofleky to pochopí a jde si zase dál štrachat pod kameny. Ještě kousek se projdeme a když se vracíme potkáme "sousedu" Ondřeje. Na jaře se konalo hrozivý hlídání, když přišel Ondřej na penzion, teď probíhá urputný vítání a líbačka. Jen si nemůže odpustit to, že se pak odtrhne a letí kroužit na louku. Nicméně se pak nechá připísknout.

Páník by pak nejradši pesany nechal na pokoji, leč jsem toho názoru, že socializace není nikdá dost a navíc..... ty kočičky, že jo. Takže se šlo hromadně. A i tady relativně pohoda. Dokonce právě i s kočičkou. Ta si sedí dole na kameni u říčky a dumá jestli si dát pstruha a nebo ne. Když nan i Tali upozorním, tak se kupodivu nekonají hysterický scénky. Stoupne si na zadní, čučí, pak si chvilku zapíská, ale nechá se uklidnit. Tudíž si tentokrát užijeme normálního společenského žití. Prima začátek dovči, bych řekla. a hele tomu nebudete věřit, mohla tam být na volno. Chovala se jako naprosto normální a civilizovanej péf. To mi událo velkou radost, to i věřte. Cesta byla díky teplu kapek úmorná, a tak jsme do cíle dojeli kapek vařený. Ještě než jsme zastavili U dubu, stavili jsme se za Budějkama na oběd v místní pizzerii. Vývýborný pizerii. A zase oproti loňsku máme dva vzorný pesany, který se slušně chovají a nevyrábí nepřístojnosti. Ehm, tu převrženou židli Tali odpustím, chtěla prostě jít za klukama. Chovali se oba tak suprově, že si zasloužili i obědový desátek, aneb podělila jsem se s nima o výbornej stejk. Ještě než jsme definitivně zastavili, vypustili jsme ohařiska na louce kousek od penzionu, ať se můžou proběhnout. I tady byla oproti změna. Pobíhali kolem nás psi dva,. A nemuselo se furt dozorovat a přivolávat. Pak se jen řeklo, že se jede a oba nastoupili. Tak, prostě normálně. Chápejte NORMÁLNĚ.

U penzionu se vystoupilo a nenastal žádněj brajgl jako minule. Prostě se hezky bylo a vítalo. Aniž by u toho někdo umřel :D. Pokoj máme stejný jako vždycky, takže to už oba znají a nakráčí tam jako domů. vybalíme nejnmutnější a jdeme si dát něco dobrýho na přivítanou.

Protože jsem z toho cestování a vedra opravdu uvařená, vydáme se pak na krátkou procházku lesem podél říčky. Procházka spočívá především v pobytu v říčce. Vítaný ochlazení pro nás všechny. Rumíčkoví se cákaj gejzíry a on si výskokuje, Tali si užívá brodění se a studia různýho vodního zvířectva. Uprostřed řádění nám na chvílku přijde dělat společnost vižlí dáma, která dá oběma důrazně najevo, že o jejich pozornost ani moc nestojí. Zatímco Rumíček pochopí obratem, Tali se s tím nehodlá smířit. Páč pro ni NE! neznamená ne, ale spíš tak jako Možná..... Ale i vižla umí ukázat zoubky ☹ . Tak nakonec i tupo jako Tupofleky to pochopí a jde si zase dál štrachat pod kameny.

Ještě kousek se projdeme a když se vracíme potkáme "sousedu" Ondřeje. Na jaře se konalo hrozivý hlídání, když přišel Ondřej na penzion, teď probíhá urputný vítání a líbačka. Jen si nemůže odpustit to, že se pak odtrhne a letí kroužit na louku. Nicméně se pak nechá

Novo co? No Novohradky přece.

připísknout. Páník by pak nejradši pesany nechal na pokoji, leč jsem toho názoru, že socializace není nikdá dost a navíc..... ty kočičky, že jo.

Takže se šlo hromadně. A i tady relativně pohoda. Dokonce právě i s kočičkou. Ta si sedí dole na kameni u říčky a dumá jestli si dát pstruha a nebo ne. Když nan i Tali upozorním, tak se kupodivu nekonají hysterický scénky. Stoupne si na zadní, čučí, pak si chvillku zapíská, ale nechá se uklidnit. Tudíž si tentokrát užijeme normálního společenského žití. Prima začátek dovči, bych řekla. Co?